

La Campana de Gracia

Un discurs de Lloyd George

Lloyd George, l'hàbil i entremaliat polític anglès, millor dit, galès, ha pronunciat al "Queen's Hall", de Londres, un discurs davant de la Unió per al desarmament de la Lliga de Nacions.

Aquest discurs és notable i té, per a la resta del món, interès i importància per dos conceptes: pel que diu d'Alemanya i pel que ha insinuat i ha deixat entendre sobre Rússia.

Quant a Alemanya, es mostra Lloyd George extraordinàriament benèvol, quasi germanòfil.

Com que els alemanys no li deuen res a ell, l'antic director de la guerra contra el Kaiser i el seu Estat Major és partidari de cancellar els deutes i anul·lar els crèdits dels aliats.

Ara que Alemanya no té esquadra ni submarins, En Lloyd George se'n fum dels teutons i fins fa veure que vol protegir-los.

L'actitud de Lloyd George contra Rússia és ben diferent.

Assegura i afirma que sap de bona tinta que els Soviets s'estan armant fins a les dents.

Els canons, els avions, les municions i el material humà de què els bolxevistes estan abundantment proveïts, no es pot comptar.

I el pitjor és que aquest agombolament de pólvora i ferro no és, ben cert, per a tenir-lo dormint perquè els homes de Moscou l'amunteguen.

La Tercera Internacional vol insurreccionar Europa i Asia, vol conquerir el món.

Això és el que Lloyd George ha predicat al "Queen's Hall", i s'han empassat com una croqueta els seus oients anglesos i els membres de la Societat de Nacions.

La síntesi del programa que Lloyd George ofereix a l'opinió d'Anglaterra és, en dues paraules, germanofília i rossofòbia.

El programa és dolent, però no és nou. És un vestit fet a la mida de la burgesia d'Albió i de la plutocràcia internacional.

I amb aquestes carrincloneries vol Lloyd George governar, vol ressuscitar el cadàver del liberalisme?

Està ben fresc!

Llibres i braus

Girona, la immortal i conventual ciutat, a més dels seus rius, de les seves esglésies i convents, posseeix, també, com una glòria més, una plaça de braus.

En aquesta plaça s'hi celebrarà, durant les fires d'aquests dies, una "corrida", segons uns programes que han estat repartits; els quals són d'un color i un estil únic en el seu gènere. Perquè els lectors se'n faien càrrec, aquí van uns fragments:

... "Se ha hecho, pues, cuanto depende de la voluntad humana, para que el público de Gerona, y los forasteros que nos honran con su visita, queden plenamente satisfechos.

Ahora, que el 30 de octubre luzca con todo su esplendor el bendito sol de España, el sol que debió brillar en los días en que el heroísmo de los gerundenses fué el asombro del mundo...

... Y, finalmente, verá cómo lleva su maravillosa Dehesa, el más hermoso paseo de España, la compacta y alborozada muchedumbre, que se dirigirá a la plaza a disfrutar la bellísima, la incomparable, la fieramente española fiesta de toros."

I ara també s'ha de dir que el dia del llibre no es va conèixer a Girona. Però, segurament, que, a la gent que no té diners per a comprar llibres, els hi sobraran per anar als braus.

Això, els "matches" de boxa i totes les ximpleries del nostre temps, són coses que diuen molt a favor del desvetllament cultural de Catalunya.

S. COSTA

Josep Maria Bartrina era un gran poeta

A Reus han inaugurat un bust al gran poeta Josep Maria Bartrina.

Es un gest ple de civilitat i de comprensió. Reus ha estat de les viles catalanes més inquietes, més plenes d'esperit. De les ciutats, sobretot, que saben retre més culte als seus grans homes i que saben que si els pobles són grans ho són, precisament pels seus esperits de selecció.

Reus pot estar orgullosa del seu poeta. Algú, aquests dies, ha volgut restar mèrits a Bartrina. Són vells perdudes, inútilment, en el desert.

Perquè, què es creuen aquests senyors que és un gran poeta? Creuen, per ventura, que ésser gran poeta és escriure en un llenguatge rebuscat, que ningú no entén; en una expressió conceptuosa que els converteix en una mena d'oracles sense divinitat?...

Creuen que els grans poetes de Catalunya ho són López-Picó i Eugeni d'Ors?

Els grans poetes de Catalunya són Gui-

merà i Verdaguer. I ho fou també Bartrina, malgrat que no escrigués habitualment en la llengua materna: que sinó hi escrigué fou perquè el seu geni es frustrà abans de què la nostra Renaixença fos un fet.

Però ell sentí intensament la nostra terra, i sentí, però, per sobre de tot, la humanitat.

Es per això que fou un gran poeta i és per això que el poble se l'estima.

Les edicions del seu llibre únic de versos, *Algo*, s'esgoten constantment. El poble s'apren el seus versos de memòria. Ell exalta els seus sentiments i posa en tots una ànsia de redempció.

De quants poetes actuals retocadets i abstractos es podria dir el mateix?

Una novel·la d'amor

Tot el món parla de les amors del príncep Carol, de Rumania.

Deien si el príncep es separava de la seva esposa morganàtica.

La història de l'esposa del príncep Carol és una novel·la d'amor. Per això ara interessa tant; encara queda romanticisme.

Elena Lupesku, l'esposa morganàtica, estima el seu Carlets com poques dones hi han: és digna d'una Julieta, d'una Margarida Gauthier, d'una Virginia, etc., etc.

Elena està disposada a sacrificar la seva amor per a què el príncep pugui ocupar el tron de Romania.

Com tothom recorda, mort, recentment, Ferran I, el succeí Miquel I, nét seu i fill de Carol; Carol estava desheretat. Ara, amb alguns partidaris, vol ocupar el tron i destronar el seu propi fill "nen de set anys".

Un dels motius pel qual es deia que Carol no podia ocupar el tron, és per estar casat amb aquesta dona, de "més baixa condició social", bellíssima i enamorada.

Es Elena qui ha proposat la separació. I Carol l'ha acceptada. L'abnegació d'ella diu molt a favor seu; la seva acceptació, molt poc a favor del príncep. El seu secretari ja és a Romania per a anunciar la separació.

Malaguanyat el sacrifici d'Elena!

De la misantropia

Hi ha qui adora la misantropia per temperament, i hi ha que l'adora per idees. No tenim cap inconvenient en dir-ho.

Sentim una profunda, una fervent simpatia per la misantropia. Per temperament, per idees? Una mica de cada cosa ens impulsa a l'estat anímic que determina la misantropia.

... Us seré franc, caríssims lectors. Quan em sento misantrop, quan em domina la bar-

reja de misticisme, de insociabilitat i de feréstec procedir, que significa la misantropia —extranya paradoxa!—, és quan em sento més perfecte, més bo; quan em sento més allunyat de totes les baixes passions que ens dominen, quan l'egoisme—no diríem millor l'amor propi?—una de les passions més arrelada en la psíquica de la criatura humana—no pot fer de les seves per la senzillera raó de què ningú no el mortifica ni l'afalaga. La ira i la vanitat passen a ésser passions o sentiments purament estàtics. La ira i la vanitat tenen molta semblança amb la dinamita. I la sociabilitat, que significa la mortificació i l'adullació, en aquest cas representa el llum que provoca l'explosió del perillós fulminant.

Observem aquell misantrop que està llegint sota un pi. No us sembla, benvolguts amics, un ésser perfecte, que viu permanentment en companyia de la formosa i utòpica Harmonia?

ENMAR

EL PURGATORI

Purgatori i robatori, senyors, tot acaba igual, i jo sé que el Purgatori és la vida terrenal.

Amb aquestes animetes i amb aquest foc tan pregon, hi ha uns quants esquesnes dretes que van fent en aquest món.

Pel novembre, novenaris, predicots a tort i a dret; hi van vells octogenaris tremolant com un llumet.

Hi van les velles porugues que ja no tenen cap dent, i caminen tan feixugues que la terra se'n ressent.

A la porta, una caixeta amb una boca que fa: "Si no em tires cap pesseta, l'ànima se't cremarà."

I, és clar, aquelles pobres dones, que en el món no hi veuen res, són, senzillament, tan bones que hi aboquen els diners.

Si el Purgatori es perdia, Santa Bàrbara, quin llamp!, les rates de sagristia com fumarien el camp!

Aquests rectorats tan grassos, tan panxuts i envermellits, s'arrongarien de braços i els veurieu escanyolits.

Ara, amb la caixeta plena, es viu bé, tranquil·lament; es fa un bon replà d'esquena i ventre de prenyament.

A l'olla hi tiren gallina, i mengen capó rostit. Oh, la caixeta divina, com conforta l'esperit!

I per cada una animeta que en aquell foc va cremant, hi ha aquí una altra esquena dreta que en el món va vegetant.

F LIC

A Itàlia es reduexien els sous dels obrers

Les organitzacions obreres feixistes han acordat una reducció d'un 10 per 100 dels sous de tots els afiliats

Això és el règim feixista! Tothom comprèn que és just que els obrers vulguin millor el sou i cerquin major benestar. I a Itàlia, es reduïen els sous. I són entitats governamentals que per escarni duen el nom d'organització obrera les que acorden la reducció! Els falsos obrers posats al servei del patró.

Es reduïen els sous als afiliats a les organitzacions. Però... l'afiliació és obligatòria.

L'antic convent de la gran "Chartreuse", convertit en estatge per a intel·lectuals

Després de vint-i-quatre anys d'estar abandonada, l'antiga Gran Chartreuse sentirà novament els remors de la vida.

Tan mateix, no seran ara els benedictins els que la tornaran a ocupar. I no és que no faci temps que treballin per aconseguir-ho. Es que el Govern francès no s'ha deixat vèncer per les seves manyes. A França es veu que no estan per martingalles.

El Govern francès destina ara la Gran Chartreuse a estatge d'estiu per als intel·lectuals. Un centenar o més de cambres, seran posades a la disposició de les Universitats franceses i aliades, de les Escoles de Belles Arts i fins de les societats de gents de lletres i de les associacions de premsa, perquè alguns dels seus membres puguin disfrutar d'un estiu.

Botànics, geòlegs, zoòlegs... trobaran a la Gran Chartreuse material per a llurs estudis. Els pintors, paisatges d'una bellesa sorprenent; poetes, novel·listes i filòsofs, la calma i la pau per a la meditació de les seves obres...

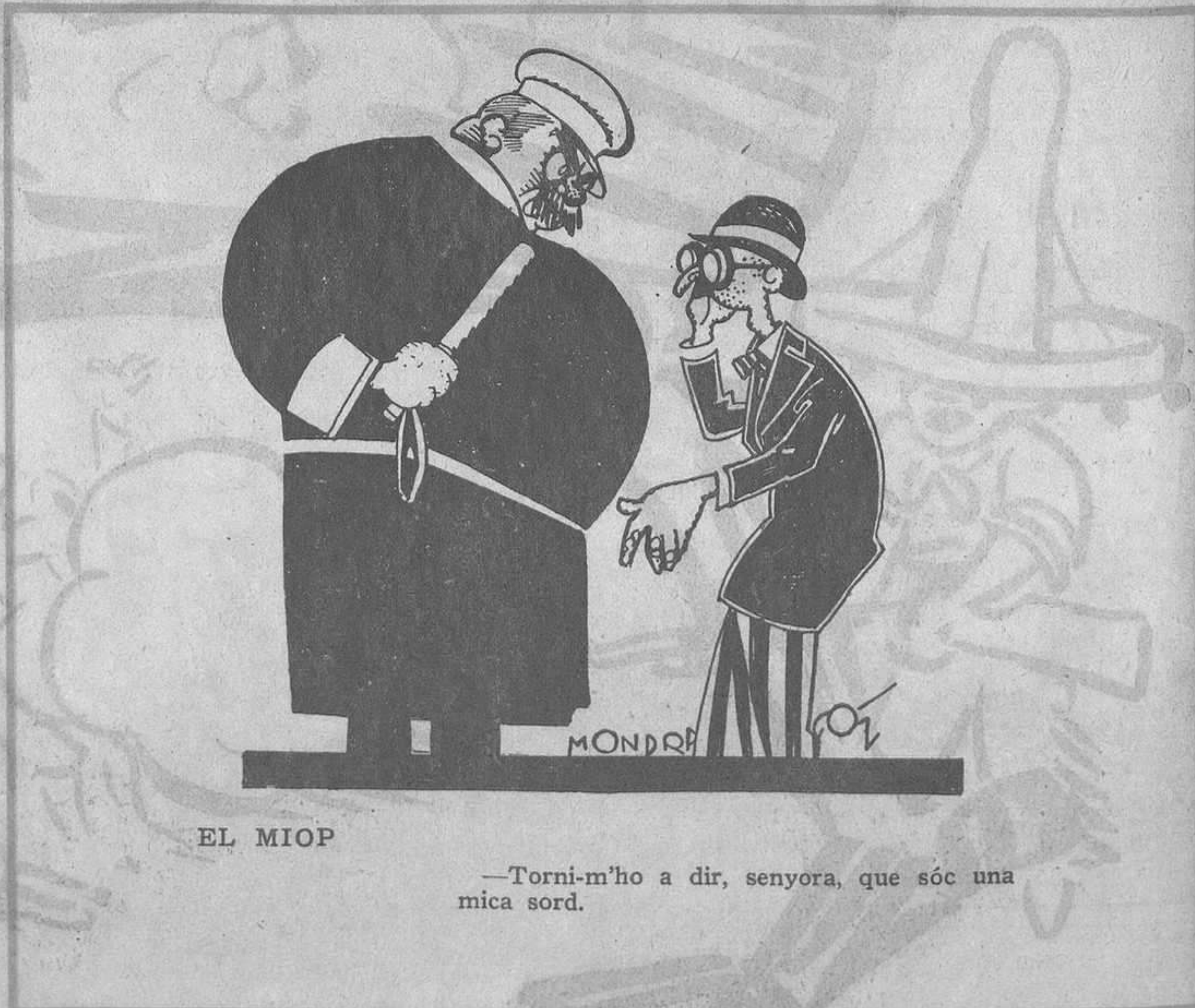
Així, el recó que uns frares, en hores de la decadència de l'esperit haurien convertit en un centre d'una manufactura metzinosa, esdevindrà ara un centre de producció d'art i d'idees redemptores.

De la bellesa del lloc, on és emplaçada la Gran Chartreuse, no cal que en parlem per donar-ne una idea. Tots sabem pels llocs on són emplaçats els nostres antics monestirs, com sabien triar les poderoses ordres monàstiques d'antany.

Estiguem segurs que, d'aquest fet, l'esperit francès en sortirà enriquit.

MALFARÀS

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

EL MIOP

—Torni-m'ho a dir, senyora, que sóc una mica sord.

CERCANT MINYONA

—Vostè què sap fer?
—Res!
—Així la llogaré per a tot.

De l'Octubre

Escolta. Són les fulles seques, les fulles mortes, que un vent de tempesta se les emporta, lluny... on?, qui sap!

Pobres fulles! Elles han estat verdes, han estat vives...; s'han estremit joioses als besos de les aures matineres; han vist dies de sol, han oït cants d'ocells i de cigales, i s'han adormit felices, sota la pau del cel florit d'estrelles, amb la non-non dels grills i les granotes.

Ara són seques, són mortes...

Escolta. Passen, passen arrossegades pel vent impetuós que se les endú... On hauran sepultura, pobres fulles seques? Ai, cert que serà lluny de l'arbre que els donà la vida; molt lluny del lloc on vegeren la llum de les albadies rialleres; on sentiren la dolça malinconia dels solemnes crepuscles de la tarda; on miraren aparèixer en el cel la tímida claror de la primera estrella...

Fulles, fulles seques que passeu cascavellant ran la vorera; fulles que us acomiadau colpejant els cristalls d'una finestra... quina tristor que em feu! Cert que en vindran d'altres amb altres primaveres, però, i vosaltres!...

Plores? Oh, ànima gran, ànima noble i generosa; sensitiva que inclines tristament el teu cap i plores...; jo beneixo aquestes llàgrimes, que són per les fulles seques, per les fulles mortes, que un vent de tempesta s'emporta lluny, molt lluny, qui sap on!...

A. GALLARD

El món viu sota l'ombra d'una negra opressió

En una reunió celebrada a favor de la Societat de Nacions, Lloyd George pronuncià un discurs que ha cridat poderosament l'atenció per les seves marcades tendències germanòfiles.

Digué, entre altres coses, que, encara que la pau ha estat elaborada, cal reconèixer que encara manca aportar les condicions precises d'aquesta pau, tasca que ha de realitzar-se més tard.

La Societat de Nacions, per les seves especials condicions i constitució—afegí—és l'única que pot determinar aquest ajust de la pau, precisant les condicions que han d'ésser satisfetes, però, tot esforç de revisió ha d'ésser abordat amb una paciència i amb una discreció extremades.

El perill més gros que hom pot témer és el de la interpretació excessivament rigorista dels tractats, així com la no execució de les seves obligacions per part de les na-

cions victorioses, sobretot la no aplicació de les clàusules redactades per a la protecció de les minories i la continuació de l'ocupació de Renània, després d'haver fet Alemanya el sincer i eficaç esforç que ha realitzat per a omplir degudament els seus compromisos.

L'orador acabà dient que era molt legítima la inquietud que hom pot sentir per les conseqüències que es poguessin derivar de l'acord que adoptés el Govern francès, si aquest es decidís a favor de la prolongació de l'ocupació dels territoris renans.

Caram, caram, senyor Lloyd George! On hem arribat? S'ha de viure per a veure coses.

En Cambó no es fa feixista

Un centre feixista de Lausana va nomenar membre el senyor Cambó. Això va produir un gran aldarull.

Després, el seu diari, "La Veu de Catalunya" va dir que no era un centre feixista, sinó un centre cultural d'estudis feixistes. Això era fugir d'estudi.

Ara, la mateixa "Veu" dona aquesta notícia:

"Degudament informats, podem consignar que el nostre illustre amic. En Francesc Cambó, no sols no ha autoritzat la inclusió del seu nom entre els membres del Consell d'Administració del Centre d'"Estudis sur le Fascisme", de Lausana, sinó que també, en ésser convidat a figurar-hi pel doctor H. de Vries de Heekelingen, li donà una negativa raonada i terminant."

Bé, creiem la sinceritat de la notícia. Però, no és significatiu ja que els feixistes invitin En Cambó? No ho és, també, que "La Veu", en la primera nota, vagi atenuar l'efecte, la qual cosa vol dir que el seu "lieder" pogué ésser-ne membre?

EPITAFIS

Sota aquesta llosa freda
jau el cotxer Pau Bonastre;
va morir, bo i esperant
de fer-se un tip de pollastre.

En aquesta llosa estreta,
per sa pròpia voluntat,
va voler ésser-hi enterrat
aquell gran doctor Llianceta.

Aquí jau un sabater
que de nom es deia Moles;
el pobret morí posant
un parell de mitges soles.

Ha vingut a aquest "recinto",
pel sol gust de descans,
un, que en vida es deia Cinto,
i feia de guàrdia urba.

JOSEP ANDREU I BRIANSÓ

Un nou codi penal italià

Itàlia ha redactat un nou Codi Penal. El món sencer desitja que no sigui aprovat.

Es terrible! És l'obra del cruel que vol el mal pel mal. Si s'aprova, tota la Itàlia seria una presó.

En el nou Codi, es sacrifica la llibertat de l'individu a la "salut" del Govern. Cap italià pot intentar passar la frontera sense autorització; els carrabiners i autoritats de les fronteres estan capacitats per a fer ús de les armes contra els que vulguin passar la frontera il·legalment. Els càstigs a l'emigració es cruixeixen; els còmplices seran castigats amb les mateixes penes. Mussolini té el projecte per a estudiar-lo. Cal tremolar.

Això passa en una nació europea l'any 1927 de l'era cristiana.

D'actualitat

—Com t'ho faries—li deia
En Peret a En Pancràs—
per atravesar les Rambles,
sense donar un mal pas—
En Pancràs, mol "zalamero"
(com és xòfer d'autobús):
—No sé pas com m'ho faria,
perquè no sé de dibuix—

El anglesos i els francesos
atravesant l'horitzó,
han demostrat ésser destres
viatjant amb avió.
Emprò, jo voldria veure'ls
per aquí (que és terra llunya),
atravesar caminant
la Plaça de Catalunya.

Josep Andreu i Briansó.

Per a passar el temps

L'ex-rei Manuel de Portugal sembla que dedica les seves energies al conreu de l'horticultura.

Es veu que s'avorria, que no sabia com passar el temps. Ha pensat: ara és l'hora de que jo faci el pagès i s'ha dedicat a l'horticultura. Ara mateix, en una exposició celebrada a Twickenham, amb les seves verdures ha guanyat vuit primers premis, set segons i un tercer.

A veure si encara s'hi guanyarà la vida!

Sorpreses

Ja ho vàrem dir que l'Assemblea ens portaria sorpreses.

Juli Senador Gómez fou assembleista. Es digué que havia dimitit. Però ara resulta que només ha presentat una dimissió condicionada. Senador Gómez no pot abandonar la seva notaria i ha promès col·laborar en l'obra de l'Assemblea des de la notaria. Això és la imparcialitat del notari.

Fem nostra l'exclamació d'"El Diluvio":
"Vaya con don Julio!"

DE QUI SERA?

Un catedràtic pregunta a un noi que va a examinar-se d'ingrés al batxillerat:

—Qui ha escrit "Hamlet"?

—Nopas jo—li contesta decidit el xicot.

Al vespre el professor anà a sopar a casa uns amics. La contesta d'aquell noi de l'exàmen el té preocupat; no se'n sap avenir. Ho explica a la seva veïna de taula; un xic objectivament, de primer, li diu que un noi, en l'exàmen ha contestat, en preguntar-li "Qui ha escrit "Hamlet"?", "No pas jo".

—I no era d'ell?—exclamà vivament la veïna.

El professor ja no sap on toca; s'entristeix. Al cap de poc es gira cap a l'altra veïna de taula, li explica la qüestió que posà a l'alumne, la seva resposta i la reflexió de la seva veïna de la dreta.

—I era ell, l'autor?—li demanà, llavors, la veïna de l'esquerra.

Havent sopat, el professor parla amb la mestressa de la casa. No pot estar-se d'explicar-li la pregunta, la contesta de l'alumne i les reflexions d'ambdues veïnes de taula.

—De manera—exclamà la senyora de la casa—que mai podreu saber de qui és "Hamlet".

El professor està absort, abstret i allò el té tan preocupat que tem tornar-se boig. No pot estar-se més a la casa. Se'n va. La seva sortida coincideix amb la d'un altre convidat, un anglès. Surten junts.

Al cap de vint minuts d'anar pel carrer, el professor no es pot estar de dir a l'an-

glès que ha preguntat a un seu alumne, al matí, "Qui ha escrit "Hamlet"?", i que li ha respost "No pas jo", i que a taula, sopant, ho ha explicat a la seva veïna de la dreta i li ha demanat "I no era d'ell?", i que la veïna de l'esquerra ha exclamat "I era ell, l'autor?", i que en fi, ho ha dit a la mestressa de la casa i ha dit: "De manera, que mai no podreu saber de qui és "Hamlet".

I l'anglès li digué:
—Es veu que no. La senyora tenia tota la raó, segurament.

Pangalos acusat d'alta traïció

La Comissió Parlamentària grega que ha dut l'enquesta sobre l'actuació de Pangalos al Poder, es mostra inclinada a que Pangalos, l'ex-dictador greg, compareixi davant del Tribunal pel delictes d'alta traïció.

BLANES

El passat dissabte, en sortir la revista setmanal d'aquesta vila, "Recull", vàrem oïr una pila de comentaris.

Els tals comentaris eren deguts a l'article de fons, el qual s'intitulava "Els abusos dels cinemes de Blanes".

L'autor s'hi planyia seriosament, de la inconsciència dels empresaris en la projecció de certes pel·lícules, considerades per ell immorals, i posava de relleu, entre altres coses, el perill que això era per als infants que hi acudeixen, i la deixadesa de llurs pares i de tot el poble en general, en no protestar-ne.

Nosaltres, constants espectadors, a fi de que l'opinió general no pugui arribar a creure-ho cert, volem dir-hi alguna cosa.

Els senyors que componen l'esmentada revista són aquelles roses místiques, que tant s'avorgeixen després de contemplar llargament les estàtues de la Plaça de Catalunya; són uns joves, tot bondat i puresa, que tenen de la moral un estret concepte, fins a l'extrem de quedar vermells, en veure unes "pantorrilles" femenines.

Nosaltres creiem que la moral és avui una cosa molt elàstica, que serveix meravellosament per tapar tot un sens fi de mesquins sentiments, i per això creiem absurdes i ridícules les protestes d'aquests senyors, pel sol fet de veure a la pantalla la presentació de dones que, dutes per la misèria, es veuen obligades a mostrar el seu cos.

Quina absurditat dir immoral a la presentació de les misèries que en la realitat viuen, els baixos fons de les grans urbs, i, en canvi, oblidar-se de que algunes joves del poble, després de sortir de l'església envaeixen carrers, passeigs i places, ensenyant pits i "pantorrilles" amb el sensual propòsit d'atraure i de seduir el jovent, i encara les tenen per distingides.

Es que pot er els empresaris no són subscriptors de la revista i les joves del poble?

No hi podem entendre res amb aquesta moral partidista; mes, no obstant, i per acabar, diem als esmentats senyors, que, com l'empresari, els compadim, i, a l'ensem, que no els preocupi la moral dels infants en el cinema, que del que ha de preocupar-se és de la bona marxa de les escoles, ja que en elles se'ls hi ha de formar la consciència, i dotant-los de consciència. s'hauran acabat per a ells les immoralitats.

UNS ESPECTADORS

A UN CORRESPONSAL (?) DE "EL PLA DE BAGES"

Distingit amic: Em permeto dirigir-vos aquesta lletra, al·ludint a la crítica que heu fet d'una carta de Monistrol, publicada en aquest setmanari, fa dues setmanes.

Cal, en primer lloc, que us adverteixi que LA CAMPANA DE GRACIA no és cap setmanari de taverna. El que és, en canvi, una de les poques fulles que avui defensen els humils a Catalunya. Ara, que ací no ens espanta d'anomenar les coses pel seu nom, i estimem abans que tot la veritat i la justícia, cosa que no fan els diaris de sagristia.

I a més, tinc la convicció, que la vostra literatura, mai superarà la dels redactors de LA CAMPANA.

Altrement, vull assabentar-vos que a "Paperol" sols el mou el vent, i que als seus "clams" hi ha més veritat i justícia que als vostres.

En "Paperol no blasma el Col·legi, com poseu de relleu al vostre article, per això em plau dir-vos que podíeu llegir-ho millor, o, en tot cas, fer-vos-ho llegir... com tampoc ha tingut el pler d'educar-hi cap fill, perquè és solter encara!...

Fixeu-vos-hi, que us han mal informat respecte a la seva personalitat, i que heu fet una gatada.

Quedant, altrament, agraït per l'interès que heu posat al treball ja publicat, sols he de dir-vos que, als homes veritablement comprensibles que no gasten "llana"... al clatell, no els vendreu "gat per llebre", i que, ensems, procureu en altra ocasió no posar-vos allà on no us demanin, si no voleu sortir-ne "ridiculitzat".

UN MONISTROLENC

EL MORT IL·LUSTRE

—No ploris que ja te'n buscarem un altre de promès!
 —Ai, no en trobaré cap com ell!
 —Tan bo era?
 —No, però, si l'hagués vist ballar el xarleston!

DE REUS

He tingut ocasió d'assabentar-me dels judicis i comentaris que, amb motiu de la publicació d'aquestes notes reusenques, els ha suggerit a alguns, i parlant amb sinceritat haig de dir que per ara tots són molt lluny d'osques. dient mal dels republicans. Els altres, que són un antirepublicà, que aparento ésser-ho per a sorprendre la bona fe de LA CAMPANA. Ni són un desenferrat, ni són un antirepublicà de cor, i el fet de ridiculitzar, com ho faig, els republicans de Reus, és per la labor negativa i estrofolària que estan fent d'un quant temps a aquesta part: que de tot s'ocupen menys de fomentar els ideals de República. Per això els xurriaqueijo. Es vergonyós el que està passant en aquest poble, al que, en altres temps, Salmerón qualificava de baluard de la República. No tenint cap classe de relació amb ningú que els pugui proporcionar mitjans instructius que tant necessaris són a la massa popular, prefereixen relacionar-se—i això ens indigna més que res—amb "Pepe Marqués", perquè els distregui amb les seves xavacanades substancials i orfes de gust artístic. Que bé s'hi troben a l'estatge social els correligionaris, quan aquest personatge actua allí! Ni que fos un president de la República! No estranyaria que li fessin un homenatge, a jutjar per les vegades que l'han llogat.

I per si això que dic no fos prou, cal saber que els veïns del barri on està enclavat un Centre Republicà celebraren festes, més religioses que res; però això no va ésser motiu per a que aquells republicans no es sentissin festius i alegres, ja que varen ornamentar la façana amb penjaletes i llums, disposats a cooperar a la festa clerical. Tinc notícia de que això va molestar a algú, que inclús es separà de l'entitat, però les aigües han tornat a córrer pel seu llit i els fugitius tornen a formar. Tots són iguals!

Amics de LA CAMPANA: Un milió de gràcies per l'hospitalitat que doneu a les vostres columnes a la meua creuada contra els mals republicans. No enteneu, com jo, que és conve-

nient passar una mica de bugada? Es una mida higiènica i a l'ensens pot fer entrar en raó, si no als directors de les entitats republicanes, almenys a les masses que impassiblement contemplen com obliden els seus alts ideals de rempeió.

Fins un altre.

P. E. P.

Es ben cert que la política dels països balcànics té sempre un aire d'opereta o de cinta cinematogràfica elegant.

El cas del príncep Carol, podria ben bé portar-se a la pantalla o al cinema amb el títol d'"Entre el Amor i el trono".

Seria una acció mogudeta, internacional i cosmopolita, amb conspiracions, raptos, aventureres i espies que sedueixen ministres, i damiselles que es desmaïen al clar de lluna, mentre el príncep d'ensomni, esdevingut rei de ve-res, retorna al seu país.

El diari oficial publica una disposició segons la qual, els germans Maristes seran exceptuats del servei d'armes.

La disposició recolza en el fet que la congregació tingui, en diversos països, missions que fomenten els interessos nacionals.

A Espanya, per a fer la viu-viu, no hi ha com portar hàbit.

A Berlín, el Consell Municipal ha acceptat una oferta del partit socialista, de construir 10.000 cases petites per a obrers. El Govern s'encarregarà de reunir la quantitat necessària per mitjà d'un emprèstit interior.

Igual, igual que a Barcelona, on els obrers, a les barraques, els dies de pluja poden somniar que van en transatlàntic. Fets uns principes!

Diuem d'Itàlia que les organitzacions obreres feixistes han acordat una reducció d'un deu per cent als sous per a tots llurs afiliats.

Un bon exemple a seguir pel nostre Sindicat Unic.

A Budapest hi han hagut motins antisemites d'una gran violència. A la Universitat els estudiants jueus han estat bastonejats. Una gran generació ha trencat els vidres del diari "Az Ent" i ha destruït tot el moblatge.

Rucabado es deurà fregar les mans de content.

La revista "Gerarchia" (en català: jerarquia), publica, amb motiu del V aniversari de la marxa sobre Roma, un article de Mussolini, en el qual, entre altres coses, diu el que segueix:

"El feixisme és un estat nou i autoritari; però no absolutista. Un estat de jerarquies i d'organismes obert al poble de tota classe de categories i d'interessos".

Ni Garibaidi!

Als EE. UU. han ocorregut cinc accidents d'aviació en un dia.

Em sembla que això de l'aviació pujarà al cap, com hi puja l'alcohol i com hi ha pujat el futbol. Sinó que l'aviació és més perillosa que el vi i que el futbol.

A Txecoslovàquia ha estat detingut un príncep. La detenció és deguda... a una estafa.

Els rebels mexicans encara resisteixen. Els liberals, però, dominen la situació.

S'aguanten encara els reaccionaris!

Per haver obert una vall que no calia, ha estat destituït i sancionat el cap de les obres de la Plaça de Catalunya.

Com? Què? Què passa? És que s'enfonsa el món?

Sancionen i destitueixen aquest senyor per això? I és que no s'ha esventrat tota la ciutat sense necessitat?

Durant un partit de futbol, a Richmond, s'ha enfonsat una tribuna. Han resultat greument ferits 15 homes i lleument 70.

Si aquesta gent hagués estat en una biblioteca, això no els hi hauria passat.

S. C.: Anirà probablement en aquest mateix número.—A. G.: Id., id.—Ll. B. i V.: Id. Id. Si causes alienes a la nostra voluntat no ho impideixen.—Parets: Us contestem des de "L'Esquella".—Josep del Camp: Procurarem complaure'us. — Un monistrolenc: Anirà. Us agraiem que sempre que us contesti algun periòdic, ens en envieu un retall.—J. R. A.: Acceptat. Ho hem passat a "L'Esquella".—P. E. P.: Va.—S. C.: Anirà potser aquesta mateixa setmana.—Jaume Serrat: Aquestes coses es fan, però no es diuen; sinó, ni les deixen fer ni les deixen dir. Entesos?—S. M.: Anirà.—Enmar: Anirà, encara que no ens agraden gaire les coses que no siguin ben clares. Ací tot ho anomenem pel seu nom.